

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2016. év október hó 19. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

Í T É L E T T:

A rablás büntette és más bűncselekmény miatt a vádlott ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 19.B.1090/2015/31. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott terhére 2 rendbeli jármű önkényes elvétele büntettének kísérleteként és 1 rendbeli kifosztás büntettéként értékelt bűncselekményeket egységesen 2 rendbeli rablás büntettének (Btk. 365. § (1) bekezdés a) pont, (3) bekezdés b) pont) minősíti.

Az élet, a testi épség és az egészség elleni bűncselekmények megnevezése - a jogszabályi felhívás érintetlenül hagyása mellett - 2 rendbeli testi sértés büntettének kísérlete.

A fegyházbüntetést 8 (nyolc) év 6 (hat) hónapra, a közügyektől eltiltás tartamát 8 (nyolc) évre súlyosítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy az előzetes letartóztatás ismételt kezdő időpontja helyesen 2015. augusztus 27. napja.

A kiszabott szabadságvesztésbe továbbmenően beszámítja az elsőfokú ítélet kihirdetése óta előzetes letartóztatásban töltött időt.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS

A Fővárosi Törvényszék a 2016. január 15. napján kihirdetett 19.B.1090/2015/31. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki 2 rb. jármű önkényes elvétele büntettének kísérletében [Btk. 380.§ (1), (2) bekezdés a) pont, (3) bekezdés], 2 rb. életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérletében [Btk. 164.§ (1), (8) bekezdés I. fordulat] és 1 rb. kifosztás büntettében [Btk. 366.§ (1) bekezdés b) pont].

Ezért - halmazati büntetésül, mint többszörös visszaesőt - 7 év fegyházbüntetésre és 7 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

A szabadságvesztés büntetésbe beszámítani rendelte az előzetes fogvatartásban töltött időt, rendelkezett továbbá az eljárás során lefoglalt tárgyakról, illetve a bűnügyi költség viseléséről is.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész anyagi jogszabálysértés miatt és a büntetése súlyosítása, míg a vádlott és védője enyhítés érdekében jelentett be fellebbezést.

Az ügyész fellebbezésének írásbeli indokolásában hangsúlyozta, hogy a törvényszék alapvetően helyes tényállást állapított meg, de tévedett, amikor a rablás büntettének minősített esetei helyett jármű önkényes elvételének büntettében és kifosztás büntettében állapította meg a vádlott

felelősségét.

Az elsőfokú bíróság álláspontjával ellentétben megítélése szerint a lényeg az, hogy a jármű önkényes elvételének büntette célzatos bűncselekmény, erőszak alkalmazása esetén a rablástól e bűncselekményt a használati célzat alapján lehet elhatárolni. Utalt a bírói gyakorlatra [BH1981. 271.] is, amelynek értelmében olyan esetekben róható a vádlott terhére a jármű önkényes elvételének büntette, ha egyértelműen megállapítható, hogy a terheltnek csupán a gépjárművek használatára irányult a szándéka. Ezzel szemben a rablás célja az idegen dolog jogtalan eltulajdonítása. A vádlotti tudattartalomra, a szándéokra és a célzatra a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a bűncselekmény tárgyi oldalának elemeiből lehet következtetést vonni.

A jelen esetben a fellebbező ügyészség az elsőfokú bíróság eltulajdonítása szándék hiányára vont következtetését több okból is helytelennek tartotta.

Részint, mert a többszörös visszaesőnek minősülő vádlott, aki korábban már mindkét típusú bűncselekmény miatt el volt marasztalva, a jelen ügyben teleszkópos botot vett magához, az első tényállás esetében a helyszínt hosszasan figyelte, arcát mindkét esetben sállal eltakarta, gondosan választotta ki a nagy értékű gépkocsikat, és így hajtotta végre cselekményeit. Mindkét sértettet a gépjárműveik indítókulcsának átadására szólította fel, ezt megelőzően őket súlyosan bántalmazta.

Ezen túlmenően sértett¹ sérelmére elkövetett cselekmény során a vádlott abban a téves feltevésben volt, hogy a sértett kezéből kitépett kulcs a gépjármű indítókulcsa és csak később észlelte, hogy más kulcsot vett el, így tehát érthető, hogy a sértett esetleges egyéb értékeinek elvételével nem is próbálkozott.

Sértett² sérelmére elkövetett cselekmény során pedig csak akkor döntött mobiltelefonjának megszerzéséről, amikor észlelte, hogy a sértett által eldobott indítókulcs megszerzése jelentős nehézségekbe ütközik.

Végül hangsúlyozta, hogy a gépkocsik használatára irányuló célzatra egyetlen bizonyíték sem utalt, épp ellenkezőleg: a vádlott rendőri jelentésben foglalt nyilatkozata szerint az egyik kulcsosomó az általa elsőként elvett „rablásból” származik, a viperát a bűncselekmények elkövetésére használta, melynek során két gépkocsit próbált megszerezni. Egyetlen alkalommal sem hangzott azonban el a vádlotti védekezésekben az, hogy a gépkocsit csupán használni kívánta.

Így összességében álláspontja szerint mindkét esetben rablás írható a vádlott terhére, amely az első esetben a kulcsosomó, a második esetben a mobiltelefon elvételével vált befejezetté.

A helyes minősítés kapcsán kitért arra is, hogy a második tényállás esetében az idegen dolog megszerzésére irányuló szándék már a sértett bántalmazása során is fennállt, így annak ellenére, hogy először a gépkocsi kulcsait kérte, majd a mobiltelefont vette el, a szoros térbeli és időbeli összefüggés miatt a cselekmény egységesen rablásként minősül.

Mindezek alapján hosszabb tartamú szabadságvesztés büntetés és ehhez igazodó mértékű közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabását is indokoltnak látta.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.920/2015/5. számú átiratában az ügyészi fellebbezést változatlan tartalommal tartotta fenn.

Kifejtett álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a büntetőeljárás szabályainak maradéktalan

megtartásával folytatta le az eljárását, melynek során felderített és megvizsgált minden olyan tényt és körülményt, amely az ügy tárgyilagosa megítéléséhez szempontjából szükséges és lehetséges volt. A rendelkezésre álló bizonyítékokat hiánytalanul, a logika szabályainak megfelelő módon értékelte, mérlegelte és megalapozott tényállást állapított meg, mely mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében írt hiányosságoktól és hibáktól.

Indokolási kötelezettsége körében meggyőző érvekkel fejtette ki, hogy a vádlott részbeni tagadásával szemben miért a sértettek vallomását fogadta el hiteltérdeklőnek.

A tényállás alapján a vádlott bűnösségére vont következtetést törvényesnek látta, viszont a minősítés véleménye szerint csak részben felel meg a büntető anyagi rendelkezéseknek. E körben az ügyészi fellebbezésben írt érveket megismételve fejtette ki azt az álláspontját, hogy a vádlott szándéka egyértelműen a gépjárművek eltulajdonítására irányult és ennek érdekében alkalmazott erőszakot is.

A büntetés kiszabását befolyásoló alanyi és tárgyi körülményeket lényegében helyesen tárta fel az elsőfokú bíróság, de nem értékelte azokat kellő súllyal. Rámutatott arra, miszerint további súlyosító körülmény a cselekmények minősítésének változása, de ezt meghaladóan sem adta indokát az elsőfokú bíróság annak, hogy a saját minősítése mellett miért tért el a vádlott javára a középértéktől.

Mindezek alapján indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a törvényszék ítéletét változtassa meg, a 2 rb. jármű önkényes elvétele büntetnének kísérletét 2 rb. rablás büntetnének (Btk. 365.§ (1), (3) bekezdés b) pont) minősítse, a vádlott fő- és mellékbüntetését súlyosítsa, egyebekben pedig az ítéletet hagyja helyben azzal, hogy az ismételt előzetes letartóztatás kezdő napja 2015. augusztus 24. napja.

A másodfokú nyilvános ülésen a védő az enyhítésre irányuló fellebbezést változatlanul fenntartotta. Az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottsága mellett érvelve kifejtette, hogy a tényállás megállapítása során igen körültekintően vette figyelembe a rendelkezésre álló bizonyítékokat - így a vádlott vallomását, az elmeorvos szakértői véleményeket és egyes tanúk vallomásait is -, melyek alapján megállapíthatóvá vált, hogy a vádlott a cselekményei végrehajtása során zavart állapotban volt, egyes tettei kifejezetten abszurdnak tekinthetők. Éppen ezért az elsőfokú bíróság helyesen vont következtetést a rablási szándék hiányára, hiszen a vádlott által tanúsított magatartásból nem lehetett kétséget kizáróan megállapítani azt, hogy az erőszakos magatartása kifejtésekor a célja valóban a gépjárművek eltulajdonítása lett volna.

A törvényes értékeléssel megállapított tényállást mindössze a gépkocsik értékét illetően vitatta, mert azok meglátása szerint fikción alapulnak.

A büntetés enyhítése körében a vádlott javára írható tényezőket hangsúlyozta: így a vádlott betegségét, beismerését és megbánását. Ezek alapján elsődlegesen a joghátrány mérséklését, másodlagosan pedig - amennyiben erre az ítéletábra lehetőséget nem lát - az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A vádlott felszólalásában és az utolsó szó jogán is rendezett családi körülményeinek, megbánásának adott hangot, és annak, hogy az elsőfokú bíróság által kiszabott 7 év szabadságvesztés elviselhetetlen volna, ezért kérte a büntetés enyhítését.

A fellebbezések közül az ügyészi fellebbezés alapos.

Az ítéletábra a kétirányú fellebbezések folytán a Fővárosi Törvényszék ítéletét az azt megelőző

eljárással együtt a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat maradéktalanul megtartotta.

A tárgyalás előkészítése során a Be. 272.§ (2) bekezdés a) pontjában írtak szerint eljárva, előkészítő ülés megtartásával törvényesen határozott a vádlott ismételt előzetes letartóztatásának elrendeléséről.

Helyesen tulajdonított jelentőséget sértett² tárgyalási vallomása alapján felmerülő, a tényállásra is kiható azon körülményeknek, melyek felvetették a bántalmazása és az általa panaszolt látásrosszabbodás közötti oksági összefüggés létét. E körben a Be. 99.§ (1) bekezdése alkalmazásával - a Be. 75.§ (1) bekezdésében írt tényállás-tisztázási kötelezettségének teljesítésével - rendelte el a sértett szakértői vizsgálatát.

A vádlott elmeállapotával összefüggő, tudatmódosító szerektől befolyásolt állapotban történő elkövetésre hivatkozásának vizsgálatára a Be. 101.§ (2) bekezdésének figyelembe vételével egyidejűleg hallgatta meg a tárgyaláson az igazságügyi elmeorvos-szakértői páros mindkét tagját.

Az elsőfokú bíróság továbbá a Be. 258.§ (3) bekezdés f) pontjának megtartásával számot adott a bizonyítási indítványok elutasításának indokairól. Az ítélet 20. oldal utolsó és 21. oldal első bekezdésében írtakat a másodfokú bíróság maradéktalanul osztotta, ugyanis valóban nem volt szükség az ügyben a vádlott által indítványozott okokból más elmeorvos-szakértő kirendelésére.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a lehetséges és szükséges körben lefolytatta, a vád tárgyává tett cselekmények elbírálása szempontjából releváns valamennyi bizonyítékot feltárt, azokat egyenként és összességében is értékelte, mérlegelte. Tényből tényre is helyesen következtetett.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás legnagyobb részében megalapozott, az csak kisebb mértékben hiányos, illetve iratellenes megállapításokat és téves következtetéseket tartalmazott, ezért azt a másodfokú bíróság a Be. 352.§ (1) bekezdés a) pontja értelmében - a minősítés-módosításra is figyelemmel - az iratok tartalma alapján az alábbiakkal egészíti ki, illetve pontosítja:

A vádlott az előéleti adatok között 4. pontban feltüntetett összbüntetési szabadságvesztéséből hátralévő részt - a feltételes szabadság utólagos megszüntetése folytán - 2014. május 16. és 2015. július 8. napja között töltötte.

A 6. pontban rögzített szabadságvesztését a vádlott 2015. július 9. és 2015. augusztus 26. napja között töltötte (erkölcsi bizonyítvány adatai).

A történeti tényállást az alábbiak szerint pontosítja:

- A 3. oldal 2. bekezdés első mondatában szereplő „jogtalan használat céljából” mondatrész helyébe a „jogtalan eltulajdonítás céljából” mondatrészt illeszti.
- A következő bekezdés utolsó mondatrészét helyesbíti azzal, hogy a „jármű jogtalan használatba vétele” helyébe a „jogtalanul eltulajdonítsa” kifejezést illeszti.
- A 3. oldal 5. bekezdés első mondatában szereplő „nem tudta használatba venni” mondatrész helyébe a „nem tudta eltulajdonítani” mondatrészt illeszti.

Az így kiegészített és pontosított tényállás már mentes minden, a Be. 351.§ (2) bekezdésében rögzített megalapozatlansági hibától, és az a másodfokú eljárás során is irányadó volt.

Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét magas színvonalon teljesítette.

A tényállás tisztázása érdekében lefolytatott rendkívül gondos és alapos bizonyítási eljárást követően a bizonyítás anyagát lényegretörően, precízen rögzítette, majd az így nyert bizonyítékokat mélyrehatóan vizsgálta, és ekként adott számot értékelő-mérlegelő tevékenységéről.

A törvényszék helyes mérlegeléssel támaszkodott a vádlott (alapvetően emlékezetkiesésre alapított) tagadása ellenében sértett1 és sértett2 más tanúk, és igazságügyi orvosszakértői vélemény által is megerősített vallomásaira.

Emellett a törvényszék részletesen elemezte a vádlott védekezését, aki az eljárás kezdeti szakában még azt állította, miszerint, ha nem követi el a cselekményeit, akkor az a „családjába kerül”. Ezt a védekezését azonban az eljárás további szakaszában már nem ismételte meg, sőt, azt kifejezetten megváltoztatta, így a kényszerre, illetve fenyegetettségre alapozott, de minden konkrétumot nélkülöző vádlotti nyilatkozat alaposságának vizsgálata teljesen szükségtelen volt.

A vádlott az eljárás során kifejtett érdemi védekezésében voltaképpen mindvégig túlzott kábítószer-használat következtében kialakult tudatzavart állapotra hivatkozott, melyet az elsőfokú bíróság részben a sértettek vallomásai, az igazságügyi elmeorvosszakértők írásbeli véleménye és tárgyalási nyilatkozatai, valamint ténybeli következtetések alapján helyesen vetett el.

A vádlott a bűncselekmények elkövetésére előzetesen készült: állítása szerint „önvédelemből”, fényes nappal teleszkópos vascsövet vett magához és szállal takarta el az arcát. A cselekmények végrehajtása során racionálisan, céltudatosan cselekedett, mások számára érzékelhető koordinációs zavar nélkül mozgott (az első esetben több emeletet sietve megtéve érte utol a lifttel feljutó sértettet). Mindemellett az eljárás során tett vallomásaiban a cselekményeinek egy részeire emlékezett, más részére nem.

Mindezen tényszerű adatok mellett az igazságügyi elmeorvos szakértői vélemény arra a megállapításra jutott, hogy a vádlott a cselekmények elkövetésének időpontjában nem volt a beszámítási képességét érintő tudatzavart állapotban, és kizárható az általa alkalmazott szerek hallucinogén hatása is, amelynek valós jelentkezése permanensen, folyamatosan fennálló pszichopatológiai tünetet eredményezne, és abba a vádlott részleges emlékezetzavara nem illeszthető bele.

E koherens bizonyítékok alapján törvényes mérlegeléssel zárta ki az elsőfokú bíróság a bizonyítékok köréből a vádlott által csatolt szakorvosi nyilatkozatot is.

A törvényszék okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, cselekményeinek jogi minősítésével azonban a másodfokú bíróság nem mindenben értett egyet.

Az elsőfokú bíróság jogi érvelése - az ítélet 18. oldalán kifejtettekre figyelemmel - szoros összefüggést mutat a bizonyítékok mikénti értékelésével, és az ítéletábra eltérő álláspontja is döntően ezen nyugszik. Az elsőfokú bíróság ugyanis a vonatkozó bizonyítékokat hiányosan vette számba, másfelől egyes ténybeli következtetései sem mindenben helytállóak.

A jármű önkényes elvétele szándékos, a jelen esetben irányadó elvétellel megvalósuló fordulata egyben célzatos is. Az elvétel esetében a célzat a jogtalan használatra, és nem az eltulajdonításra irányul, a használati célzat alapján lehet tehát elhatárolni e bűncselekményt a lopástól vagy éppen a rablástól.

Azokban az esetekben, amikor az elvett gépjárművet a cselekmény elkövetése után megtalálják, azaz annak használatával az elkövető felhagyott, a szándékra egyértelmű következtetés vonható. Nehezebb a helyzet akkor, ha a gépjármű elvitelére az elkövetőt megzavaró, vagy a bűncselekmény befejezését más módon megakadályozó tényezők miatt nem kerülhetett sor. Ez esetben - mint ahogy arra az ügyészi fellebbezés is helyesen mutatott rá - nagyobb részben a tárgyi oldali tényezőkből vonható következtetés, azonban a jelen ügyben a bizonyítékok is segítettek a helyes minősítés megállapítását.

Egyrészt kiemeli a másodfokú bíróság, hogy a vádlott korábbi elítélései - azaz, hogy mind rablásért, mind jármű önkényes elvételéért volt már büntetve - nem csak azt igazolhatják, hogy nem idegen a vádlottól a jármű elvétele, hanem például azt is, hogy pontosan ismeri a jelen eljárás tárgyát képező a rablás és a jármű önkényes elvételének jogi következményét. Korábbi szarmazó ismeretanyaga tehát védekezési taktikájának kialakítását is használhatta túl azon, hogy az eljárás során kifejtett azon védekezését cáfolta, miszerint nem tud vezetni.

Ez utóbbinak azért is eminens jelentősége volt az ügyben, merthogy a vádlott egyszer sem hivatkozott arra, hogy a gépjárműveket mindössze használni kívánta volna, hiszen még azt is tagadta, hogy vezetni tudna. E bizonyítékok tehát éppen az ellen hatnak, hogy a vádlott eredeti szándéka (sőt: célzata) mindössze a gépjárművek jogtalan használatba vétele lett volna.

A vádlott által írt és az elsőfokú bíróság által is értékelt búcsúlevél szerint „bevásárol annyi anyagot, hogy többé ne találkozzanak”, azaz a vádlott kábítószerrel kívánt vásárolni, amelyhez azonban pénzzel (mint ahogy az a ruházat átvizsgálásából is kitűnik) nem rendelkezett.

Mindemellett a cselekmények elkövetésére tudatosan készült, magához vett egy, a sértett esetleges ellenállásának leküzdésére alkalmas eszközt és felismerhetősége elkerülése céljából sálát kötött az arca elé. Mindezek szintén a pénzszerzés, értékek megszerzésére irányuló motivációra utalnak.

Ezen túlmenően - szemben az elsőfokú bíróság érvelésével - egyáltalán nem kizárt útonálló elkövetési magatartás esetén sem az, hogy az elkövető kifejezetten és célzatosan csak nagy értékű gépkocsi eltulajdonítását célozza. Ennek nyilvánvaló oka az, hogy a felső kategóriás gépjárművek ma már olyan biztonságtechnikai berendezésekkel vannak ellátva, amelyek a viszonylag egyszerűbb (pl. dolog elleni erőszakkal történő) megszerzésüket jelentős mértékben megnehezítik, sokszor el is lehetetlenítik. Éppen ezért az ilyen értéktárgyak elvételének legkézenfekvőbb eszköze az indítókulcs megszerzése, amely - amennyiben az a sértett birtokában van az elkövetés idejében - értelemszerűen együtt kell hogy járjon az ellenállás leküzdésével. Pontosán ezt a célt szolgálta a magánál tartott teleszkópos fémbot is. Az pedig, hogy a vádlott mindehhez fényes nappali időpontot választott, közömbös: az akár a rablás, akár a jármű erőszakos elvétele esetén éppolyan kevésbé racionális, és magyarázhatja a vádlott - elsőfokú bíróság által sem kizárható - tudatmódosító szerek által befolyásolt állapota.

Emellett az ügyészi fellebbezésben írt - az elsőfokú bíróság által szintén értékelés nélkül hagyott - további, a vádlott elkövetéskori szándékával összefüggő okfejtés is helyes a másodfokú bíróság álláspontja szerint.

Az elsőfokú bíróság érvelésének egyik legfontosabb tényezője az volt, hogyha a vádlott valóban csak értékeket akart volna erőszakkal megszerezni, akkor el kellett volna vennie sértett1 és sértett2 egyéb értékeit is, és ez esetben aggálytalanul meg lehetett volna állapítani terhére a jogtalan eltulajdonítási szándékot. Meglátása szerint a bizonyítékok kétséget hagynak aziránt, hogy a szándéka a gépjárművek tulajdonjogának elvonására irányult volna, és e jogi kétséget értékelve a vádlott javára, csak az enyhébben minősülő vagyon elleni bűncselekményt róta fel.

Ellenben a vádlott a sértett1 sérelmére elkövetett cselekmény során abban a téves feltevésben volt, hogy az elvett kulcsok a gépjármű indítókulcsai és a sértett felé intézett felszólításából következően a célja eredetileg is a gépjármű megszerzésére irányult. Ezért nem érv a rablás elvetése mellett az, hogy más értéket meg sem kísérelt eltulajdonítani a sértettől. A sértett2 sérelmére elkövetett cselekmény során pedig pontosan a mobiltelefon eltulajdonítása igazolja a vádlott jogtalan eltulajdonítási szándékát, hiszen miután a gépjárművet megszerezni nem tudta (mert az nehézségekbe ütközött), döntött egyéb értéktárgy megszerzéséről.

Végül, de nem utolsó sorban kell kitérni a vádlott elfogásáról készült rendőri jelentésre is. Ezt az elsőfokú bíróság okirati bizonyítékként vette figyelembe, a rendőri jelentésben foglalt vádlotti nyilatkozatot rögzítette is ítéletében, azonban elmulasztott számot adni ennek felhasználhatóságáról, jóllehet, ennek kiemelkedő jelentősége volt a tényállást és a minősítést érintően.

A kérdéses nyilatkozatot az elsőfokú ítélet 6. oldal 3. bekezdése tartalmazza részletesen. Lényege, hogy a vádlott kifejezetten kijelentette elfogásakor, miszerint a tőle előkerült kulcscsomó az elsőként elkövetett rablásból származik, míg a teleszkópos fémbotot a bűncselekmény elkövetésére használta, melynek során két személygépkocsit próbált megszerezni, de az nem járt sikerrel.

A rendőri jelentést az elsőfokú bíróság az ügyben tartott első tárgyaláson ismertette és tárta a vádlott elé, a 17. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 5. oldalának tanúsága szerint külön kiemelve abból a kérdéses vádlotti nyilatkozatot, amelyre a vádlott immár törvényes figyelmeztetések birtokában tett tárgyalási vallomást. Ebben azt közölte: az az egy biztos, hogy nem igaz belőle, miszerint azt mondta volna, hogy „előző rablásból származik a tőle lefoglalt kulcs”.

Bár az elfogásakor - a rendőri jelentésből kiindulva - nem hangzottak el a Be. 117.§ (2) bekezdésében írt terhelti jogokra vonatkozó figyelmeztetések, utóbb azonban a vádlott immár a tárgyaláson gyakorolható jogaira történt perrendszerű figyelmeztetések után nyilatkozott az elfogásakor elhangzottakra. Ily módon a rendőri jelentésben írtak a Be. 78.§-a szerinti törvényes bizonyítékká váltak, a vádlott kijelentései az eljárásban szabadon felhasználhatók voltak.

A fentiek együttes értékelésével már egyértelművé és nyilvánvalóvá válik az, hogy a vádlott készült a cselekménye elkövetésére, nem a gépjárművek használata vezérelte, hanem kifejezetten anyagi haszonszerzés, és emiatt a gépjárművek jogtalan eltulajdonítása, e célból alkalmazott erőszakot a sértettekkel szemben, majd mindkét esetben megszerzett értékkel bíró tárgyakat. Így tehát az eredeti vád szerinti minősítés a helyes.

Ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság jogi minősítését megváltoztatta, és a 2 rb. jármű önkényes elvétele büntetnének kísérleteként és 1 rb. kifosztás büntettként értékelt bűncselekményeket egységesen 2 rb., a Btk. 365.§ (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel a (3) bekezdés b) pontja szerint minősülő (felfegyverkezve elkövetett) rablás büntetnének értékelté át.

A teljesség igényével jegyzi meg a másodfokú bíróság, hogy bár az ügyészség az elsőfokú bíróság

által megállapított tényállást nem támadta, azonban az az elsőfokú bíróság jogi értékeléséből következő olyan tényeket is tartalmazott, amelyek annak megváltoztatása folytán feltétlen korrekcióra szorultak.

A testi sértés tekintetében az elsőfokú bíróság minősítése maradéktalanul helyes és törvényes is, a bántalmazás irányára, a sértett testtájékra és az alkalmazott eszközre figyelemmel helyesen értékelte a vádlott testi épséget sértő magatartását életveszélyt okozó testi sértés büntette kísérleteként mindkét sértett esetén. Ennél mindössze a bűncselekmény megnevezését helyesbítette a másodfokú bíróság a Be. 258.§ (2) bekezdés d) pontja és a 61/2008. BK vélemény 1-3. pontjai alapján.

Az elsőfokú bíróság a joghátrány alkalmazása szempontjából jelentős tényezőket döntően feltárta, azokat azzal egészíti ki a súlyosító körülmények körét illetően a másodfokú bíróság, hogy a vádlott terhén jelentkezik az útonálló, gátlástalan elkövetési mód is. Ellenben a többszörös visszaesői minőségre utalást a súlyosító körülmények köréből mellőzi, egyedül az súlyosít, hogy a többszörös visszaeső vádlott egyben különös visszaeső is (56/2007. BK vélemény II/2. pontja).

A kísérlet csak a testi épség elleni bűncselekmény esetén enyhít.

Az elsőfokú bíróságtól eltérő minősítés folytán a vádlott lényegesen súlyosabb szabadságvesztéssel fenyegetett bűncselekményért tartozik büntetőjogi felelősséggel, hiszen a rablás minősített esetére a törvény 5 évtől 10 évig terjedő szabadságvesztés kiszabását rendeli, míg a testi sértés minősített esetére a törvény 2 évtől 8 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő. Ily módon tehát - figyelemmel a többszörös visszaesőkre vonatkozó büntetés kiszabási szabályokra és a halmazati szabályokra is - a vádlottal szemben a Btk. 81.§ (4) bekezdése szerint kiszabható büntetés 5 évtől 20 évig terjedő szabadságvesztés, a büntetési középérték pedig 12 év 6 hónap szabadságvesztés volt.

Ily módon tehát a súlyosabb büntetési tételkeretre figyelemmel a kiszabott szabadságvesztés és mellékbüntetés felemelése egyaránt indokolt volt.

A büntetési középérték alatti tartam megállapítását a testi épség elleni bűncselekmények kísérleti szakban való rekedése indokolta.

A járulékos kérdések tekintetében törvényes volt az elsőfokú bíróság rendelkezése.

Összességében az ítéletábra a Btk. 372.§ (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta a Fővárosi Törvényszék 19.B.1090/2015/31. számú ítéletét, míg egyéb helyes rendelkezéseit a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A bírósági iratok 34. sorszám alatti fogvatartási értesítő adatai alapján helyesbítette az ismételt letartóztatás kezdőnapját, amely - szemben a főügyészi átiratban írtakkal - nem esett egybe az elrendelés időpontjával, de nem egyezik a szabadságvesztés büntetés befejező napjával sem, mint ahogyan azt az elsőfokú bíróság rögzítette.

A vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő további beszámításáról a Btk. 92.§ (1) és (2) bekezdése alapján határozott.

Budapest, 2016. év október hó 19. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet s.k.

. Borbás Virág Bernadett s.k.
előadó bíró

a tanács elnöke

dr. Magócsi István s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 19.B.1090/2015/31. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.102/2016/13. számú ítéletében írt változtatással 2016. év október hó 19. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2016. év október hó 19. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Moncz Tímea
tisztviselő